

2. CATALUNYA

2.1. ACTIVITAT LEGISLATIVA DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

A cura de Joan Vintró

Llei 9/1994, de 29 de juny, de reforma de la legislació relativa a la funció pública de la Generalitat de Catalunya (DOGC núm. 1921, de 15 de juliol de 1994).

La Llei 9/1994, de 29 de juny, de reforma de la legislació relativa a la funció pública de la Generalitat de Catalunya, segons la seva exposició de motius, es justifica en tres objectius.

En primer lloc, l'adaptació de la Llei 17/1985, de la funció pública de la Generalitat, a la jurisprudència constitucional, tot respectant les bases fixades per l'Estat, la qual cosa ens remet a la Sentència del Tribunal Constitucional 99/1987, d'11 de juny, que va resoldre el recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei estatal 30/1984, de mesures per a la reforma de la funció pública, i consegüentment a l'adaptació d'aquesta darrera Llei a la dita Sentència, la qual cosa va fer-se mitjançant la Llei estatal 23/1988, de 28 de juliol. Cal assenyalar, a més, que durant la tramitació parlamentària de la Llei 9/1994 les Corts Generals varen aprovar la Llei estatal 22/1993, de 29 de desembre, de mesures fiscals, de reforma del règim jurídic de la funció pública i de la protecció per desocupació, la qual cosa va permetre tenir en compte el nou règim dels plans d'ocupació i ofertes d'ocupació pública i la nova regulació de les situacions dels funcionaris.

En segon lloc, la Llei incorpora modificacions de la Llei 17/1985, amb l'ob-

jectiu de flexibilitzar el règim jurídic de la funció pública a partir de l'experiència acumulada en l'aplicació de la normativa vigent.

Finalment, la Llei amplia el seu àmbit al personal de les corporacions locals en els termes que estableix la legislació sobre funció pública local; aquest personal estava expressament exclòs de l'àmbit de la Llei, malgrat que el sistema de remissions i de supletòrietat vigent comportava que la Llei 17/1985 s'apliqués en aquest àmbit en els mateixos termes (és a dir, en forma supletòria) que els que ara es plantegen, per la qual cosa, en aquest aspecte, la innovació té més caràcter formal que material.

Des de la perspectiva del primer dels objectius plantejats cal entendre la nova redacció dels articles 22, 53, 56 i la derogació de l'article 73.1. *i*, tots ells de la Llei 17/1985.

L'article 22 de la Llei 17/1985 tenia la seva correspondència amb l'article 15 de la Llei estatal 30/1984, una part del qual fou declarada inconstitucional pel Tribunal Constitucional a la Sentència citada, per considerar que implicava una vulneració de la reserva de llei establerta a l'article 103.3 CE, en la mesura que encomanava al Ministeri de la Presidència la

determinació dels requisits per ocupar cada lloc de treball i l'especificació dels llocs que es reservaven a funcionaris.

Malgrat que l'article 15 de la Llei 30/1984 no tenia caràcter bàsic, l'article 22 de la Llei 17/1985 el prenia com a model i remetia a la relació de llocs de treball, l'aprovació de la qual correspon al Consell Executiu, la determinació del caràcter laboral o no dels llocs de treball. Evidentment, el pronunciament del Tribunal Constitucional contradeia aquesta regulació i des d'aquesta perspectiva cal entendre la nova redacció de l'article 22 inclosa a la Llei, en la mesura que determina quines condicions han de tenir els llocs de treball que poden ser ocupats per personal laboral, els quals són una excepció a la norma general que tots els llocs de treball han d'ésser ocupats per funcionaris. Per salvar les situacions generades en el sistema vigent fins a la nova llei, aquesta addiciona una disposició transitòria (la dotzena, inclosa a l'article 72.1 de la Llei 9/1994). Aquesta disposició garanteix els drets del personal laboral que ocupa llocs de treball que d'acord amb la nova regulació han d'ésser ocupats per funcionaris i al mateix temps articula torns restringits per facilitar l'accés a la funció pública d'aquest personal.

Malgrat això, pot produir-se algun problema d'interpretació si es té en compte que la Llei 9/1994 redacta de nou l'article 1 de Llei 17/1985 i introdueix un concepte de «funció pública» que no permet distingir el caràcter laboral o no del personal de l'Administració de la Generalitat. La nova redacció de l'article 1 incorpora un conjunt de definicions la necessitat de les quals és dubtosa i de precisió tècnica discutible. Així l'apartat 3 diu que «la funció pública està constituïda pel conjunt de persones que presten serveis a l'Administració d'acord amb els principis de mèrit i capacitat», i aquests principis no són els que ordenen

la prestació de serveis, sinó els que regulen l'accés a la funció pública (art. 103.3 CE). Segueix el dit apartat 3 afirmant que es tracta d'una «relació de serveis professional, retribuïda i de caràcter especial per raó dels serveis públics a desenvolupar», sense que, raonablement, pugui establir-se cap especialitat de la relació que s'estableix entre l'Administració i els seus funcionaris. Finalment estableix que la relació està regulada per «la normativa administrativa o laboral», deixant de banda que el que regula aquestes relacions no és la normativa, sinó el Dret, i es confon funció pública i personal laboral contractat per l'Administració pública, la qual cosa entra en contradicció amb l'article 2.2.a de la mateixa Llei, que disposa la seva aplicabilitat al personal laboral només en els casos que expressament s'hi fa referència, és a dir que, com és lògic, aquest personal no integra la funció pública. No sembla, però, que la nova regulació tingui clar que el que caracteritza la relació funcional és la incorporació permanent al servei (sens perjudici de la modulació que significa la introducció dels «plans d'ocupació» a partir de la Llei estatal 22/1993), la inexistència de caràcter contractual, el caràcter professional que determina la relació entre l'Administració i el funcionari, la retribució a càrrec del pressupost i el caràcter estatutari de la regulació, sota la llei administrativa.

Per la seva banda, l'article 53 de la Llei 17/1985 també es redacta de nou com a conseqüència de la nova redacció de l'article 21.1 de la Llei 30/1984 (que té caràcter bàsic). El Tribunal Constitucional va pronunciar-se amb relació a l'antic article 21.1.f de la Llei 30/1984, el qual establia la possibilitat que el grau personal dels funcionaris s'adquirís mitjançant la superació de cursos de formació o altres requisits objectius que havia de determinar el Govern, en el sentit que

era constitucional sempre que els requisits que s'estableixin siguin necessàriament objectius que es fonamentin exclusivament en els criteris de mèrit i capacitat i s'eviti qualsevol discriminació.

De fet, doncs, no calia una nova redacció de l'article 21.1 de la Llei 30/1984, ja que aquest no va ésser declarat inconstitucional, sinó només vinculat a una interpretació del Tribunal Constitucional. La nova redacció, però, del dit article obliga a adaptar l'article 53 de la Llei 17/1985, atès el caràcter bàsic del primer, malgrat que es troba a faltar en la redacció continguda a la Llei catalana l'esment als criteris de mèrit i capacitat, que expressament van incloure's en la Llei 30/1984.

Un cas diferent, el constitueix la nova redacció de l'article 56 inclosa a la Llei, la qual es correspon amb la nova redacció de l'article 21.2.c de la Llei 30/1984. Aquest article fa referència al sistema de còmput del temps de permanència en la situació de serveis especials o d'excedència forçosa. En la redacció originària els criteris per al dit còmput es remetien al Govern, la qual cosa va ésser jutjada inconstitucional pel Tribunal Constitucional, que entenia que formen part de l'estatut de la funció pública i, consegüentment, reservats a la llei en els termes de l'article 103.3 CE.

L'adaptació introduïda per la Llei 9/1994 reproduceix l'actual article 21.2.c de la Llei estatal, la qual cosa és força lògica si tenim en compte que el dit article té caràcter bàsic. Malgrat tot, cal assenyalar que l'article 71 de la Llei 9/1994 addiciona una disposició addicional quinzena a la Llei 17/1985, que introdueix un règim excepcional: en l'apartat segon de la dita disposició es garanteix als funcionaris de carrera que durant més de dos anys continuats, o tres amb interrupció, desenvolupin o hagin desenvolupat

en l'Administració de la Generalitat el càrrec de director general o un altre de categoria superior, el nivell retribuïdor, pel que fa al complement de destinació o equivalent, que correspon als directors generals per a cada exercici pressupostari, des del seu reingrés i mentre es mantingui en la situació de servei actiu, la qual cosa implica que s'exclou els dits alts càrrecs del sistema de còmput establert a l'article 56. Aquesta excepció, que fou una de les qüestions més rellevants del debat parlamentari de la Llei, es justifica en allò que estableix l'article 33.2 de la Llei estatal 31/1990, de 27 de desembre, de pressupostos de l'Estat per al 1991, en relació amb els alts càrrecs de l'Administració de l'Estat. Cal assenyalar que, d'acord amb la doctrina del Tribunal Constitucional, en concret la Sentència 151/1992, de 19 d'octubre, amb relació al recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei del Parlament de Canàries 2/1987, de 30 de març, de la funció pública canària, malgrat que una norma no tingui formalment la condició de bàsica (com és el cas de l'article 33.2 de la Llei 31/1990), si es tracta d'una excepció a la norma general que té la condició de norma bàsica, la qual cosa és constitucionalment admissible, l'excepció no desvirtua el caràcter bàsic de la norma general sinó que la integra.

Des de la perspectiva del segon dels objectius, cal remarcar la nova redacció dels articles 11, 12, 13 i 14 de la Llei 17/1985, relatius a les funcions que corresponen al Govern, al conseller competent en matèria de funció pública, a la Comissió Tècnica de la Funció Pública i a la Inspecció General de Serveis de Personal.

Cal remarcar, finalment, el mandat contingut a l'apartat 2 de la disposició final de la Llei 9/1994, a fi que el Govern elabori un projecte de llei sobre la funció pública de les administracions públiques

catalanes que compregui la regulació del règim jurídic del personal de la Generalitat, dels consells comarcals i de les corporacions locals, tasca de codificació

que agraiem, ja que es tracta d'un sector que, en els darrers anys, tendia a dispersar-se en massa textos.

Pere Sol i Ordís

Llei 10/1994, d'11 de juliol, de la policia de la Generalitat-Mossos d'Esquadra. DOGC, núm. 1923, de 20 de juliol de 1994 (correcció d'errada, DOGC, núm. 1965, de 28 d'octubre de 1994).

El model de seguretat pública que la Constitució estableix configura tres nivells de policia, l'estatal (art. 104), l'autonòmica (149.1.29 *a*) i la local (148.1.22 *a*) —en correspondència amb els diferents nivells d'Administració—. En tot cas, l'articulació del sistema policial s'havia de realitzar en el marc d'una llei orgànica, que en l'actualitat és la Llei orgànica 2/1986, de 12 de març, de cosos i forces de seguretat (LOFCS).

A Catalunya, la previsió constitucional fou consagrada a l'art. 15 de l'Estatut d'Autonomia en preveure la possibilitat de crear una policia autonòma en el marc del mateix Estatut, la Constitució i la llei orgànica. Així es féu mitjançant la Llei 19/1983, de 14 de juliol, de creació de la policia autonòmica de la Generalitat de Catalunya.

Les dificultats de creació efectiva de la policia autonòmica, és a dir, de desplegament en el territori de Catalunya, i l'exercici ple de les competències que li corresponen com a policia integral són ben paleses, fins al punt que encara avui no s'ha assolit aquest objectiu.

Originàriament la doctrina del Tribunal Constitucional configurava la seguretat pública com a competència exclusiva de l'Estat. Però l'evolució dels esdeveniments socio-polítics, especialment al País Basc, provocaren una progressiva interpretació menys restrictiva del bloc de constitucionalitat, fins al punt que avui la policia autonòma basca està ben conso-

lidada i exerceix plenament àmplies competències en matèria de seguretat ciutadana, com ara trànsit, policia judicial i, fins i tot, lluita antiterrorista.

En aquest context, i davant la promulgació d'una legislació completa al País Basc, la Llei 4/1992, de 17 de juliol, d'ordenació de policia, Catalunya, després de moltes dificultats i negociacions amb l'Estat, ha aprovat la seva pròpia llei de policia integral, la Llei 10/1994, de la policia de la Generalitat-Mossos d'Esquadra.

Una llei d'ordenació de la policia catalana era una eina imprescindible per aconseguir les funcions bàsiques d'un cos de policia i per foragitar algunes ambigüitats de la LOFCS i les interpretacions dominants de tall centralista. N'és un exemple paradigmàtic el de les discutides competències sobre les funcions i les unitats de policia judicial, que finalment queden ben delimitades als art. 12 a 15 de la Llei, en desplegament de les previsions estatutàries.

Ens cal, ara, realitzar una breu descripció de l'estructura i del contingut de l'articulat de la Llei, on remarcarem els aspectes que creiem que poden resultar més interessants. Aquesta Llei s'articula en tres títols, quatre disposicions addicionals, cinc de transitòries, una de derogatòria i una de final.

Al primer títol s'estableixen les disposicions generals, els principis d'actuació i les funcions. Pel que fa al primer aspecte,

l'art. 1 fa referència al fet que l'objecte de la Llei és «perfeccionar el procés de creació, l'estructura i la regulació funcional i estatutària» de la policia autonòmica, és a dir que ens trobem davant un procés que no s'esgota en les disposicions d'aquella Llei. En el mateix sentit, l'exposició de motius afirma que «la policia es troba en ple procés d'expansió i desplegament. Per tant, el perfeccionament d'aquesta Llei no s'ha de considerar com el pas últim i definitiu».

Notem, així mateix, que el cos de Mossos d'Esquadra es defineix com «un institut armat de naturalesa civil, amb estructura i organització jerarquitzades». La terminologia emprada per l'art. 10 és la clàssica que trobem a la LOFCS quan defineix el cos de Policia Nacional.

Els principis d'actuació del cos, com la mateixa Llei explicita a l'art. 11, són els establerts a la LOFCS; pel que fa a la conducta, podríem destacar-ne els següents: lleialtat constitucional i estatutària i legalitat, neutralitat política i imparcialitat, igualtat i no-discriminació, respecte a la dignitat i integritat de la persona. S'estableixen, així mateix, els principis propis d'un cos policial, el de jerarquia i de subordinació, i el d'obediència deguda, amb reserva de legalitat.

Pel que fa a les funcions com a policia ordinària i integral (art. 12), cal dir que l'Estatut preveu que la Policia de la Generalitat exerceixi totes les competències policials, llevat de les supracomunitàries. Aquestes funcions s'ordenen en tres blocs: policia de seguretat ciutadana, policia administrativa i policia judicial —ja esmentada—. Destaquem, amb relació a la policia administrativa, que el Tribunal Constitucional ha legitimat i delinat l'existència i el significat d'aquest concepte i activitat, que té una funció estructural autònoma a l'hora de configurar una policia democràtica (STC 32/1993, d'1 de febrer, amb relació al cos d'agents rurals de Catalunya).

El segon títol regula l'organització i l'estructura del cos de Mossos d'Esquadra. El capítol primer estableix que el Govern de la Generalitat és l'òrgan responsable de la política de seguretat ciutadana a Catalunya, i atribueix el comandament i direcció superior del cos al Departament de Governació.

El cos, d'acord amb el capítol segon, s'estructura en les escales i les categories següents: l'escala bàsica —mosso i caporal—, l'escala intermèdia —sergent i sots-inspector—, l'escala executiva —inspector— i l'escala superior —intendent, comissari i major—. L'accés, per a qui posseeixi els diferents nivells de titulació A, B, C, D, es fa de manera diferent segons la categoria a què s'accedeix. Per a la de mosso, mitjançant oposició lliure, i requereix la superació d'un curs selectiu a l'Escola de Policia de Catalunya; per a la de caporal, sergent i sots-inspector, per promoció interna mitjançant concurs-oposició; per a inspector i intendent, mitjançant concurs-oposició lliure, amb reserva de la meitat de llocs per a promoció interna. Finalment, per als llocs de comandament de comissari i de major, l'art. 25, en seguir les previsions de l'EAC, estableix el sistema de lliure designació entre els membres de les categories immediates del cos; però amb reserva de la meitat dels llocs per a caps, oficials i comandaments de les forces armades i de les forces i cossos de seguretat.

Quant a l'ingrés de membres dels cossos policials locals i estatals, malgrat que l'exposició de motius de la Llei estableix amb claredat que, a part de les condicions de mobilitat ordinàries que poden afectar el funcionariat de la Generalitat, la Llei en facilita l'ingrés, el text de la Llei ha difuminat aquesta previsió —a la disposició addicional tercera—. En el projecte de llei es facilitava realment la mobilitat —que, d'altra banda, és un

dret dels funcionaris—. La utilització d'aquesta via podia haver significat l'entrada progressiva i paral·lela al reclutament d'un nombre important de policies municipals, amb la mateixa formació bàsica que els membres del cos de mossos, i que gaudeixen dels avantatges de l'experiència professional i l'arrelament en cada territori concret. Així mateix, podia haver permès l'accés a membres dels cossos i forces de seguretat, que aportarien una llarga experiència policial, d'investigació i seguretat.

El darrer títol conté el règim estatutari dels membres del cos. En primer lloc, s'estableix el catàleg de drets i deures propis d'un cos policial de funcionaris. Els drets sindicals, d'acord amb les previsions de la LOFCS, s'han d'articular mitjançant organitzacions sindicals pròpies per a la defensa de llurs interessos. Així mateix, cal destacar la creació del Consell de la Policia-Mossos d'Esquadra, com a òrgan de representació paritària de la Generalitat i dels membres del cos amb àmplies funcions de participació, de conciliació i de coordinació.

Finalment, es regula, al capítol quart, el règim disciplinari, amb la tipificació de les faltes distribuïdes en molt greus, greus i lleus, i sancions corresponents i llurs causes de graduació d'acord amb el principi de proporcionalitat. Així mateix, es contenen les especificitats del procediment per a l'instrucció dels expedients disciplinaris.

Entre les disposicions, hem de destacar l'addicional quarta, on es permet a la policia de la Generalitat l'exercici de funcions assignades a les policies locals, i fins i tot adscriure's funcionalment, mitjançant conveni, a les autoritats locals que no tenen cos de policia local, o per donar suport tècnic i operatiu a les policies locals quan no puguin assumir plenament un servei per raó del seu volum o especialització. Aquestes importants

atribucions foren establertes a la Llei 16/1991, de policies locals, i, qüestionada la seva constitucionalitat, l'alt Tribunal va considerar-les perfectament adequades a la norma fonamental, fet que representa corroborar un model de policia integral per a Catalunya (STC 85/1993, de 8 de març).

A tall de valoració global del contingut de l'articulat de la Llei, cal dir que no representa cap innovació en la sistemàtica, en els objectius ni en els valors que conté; això s'explica pel fet que la Llei s'ha hagut de cenyir a l'estret passadís que li permetia el marc de la LOFCS i el qüestionament general i permanent de la potestat legislativa catalana per dictar una norma d'aquest tipus.

L'aprovació d'aquesta Llei fou condicionada pel final d'aquest llarg període de restricció de la implantació d'una policia autonòmica en tots els sentits, i pel gir autonòmic que va significar la pèrdua de la majoria absoluta a les Corts Generals del partit en el govern. Les expectatives plantejades entorn als acords sobre el desplegament, i fins i tot la possibilitat, en aquell moment molt propera, del pas a la Generalitat de la Policia Nacional i la Guàrdia Civil a Catalunya —precedent que s'havia produït durant l'època republicana—, van ser un element distorsionador de la importància històrica de l'aprovació d'aquesta Llei i creà enormes suspicàcies en els grups polítics de l'oposició, que no creien en aquest pas funcional.

Com en d'altres ocasions, no hem de caure en l'error de creure que una llei resol els problemes derivats de la seguretat a Catalunya i de la consolidació de les competències en aquesta matèria. L'acord autonòmic sobre el desplegament policial, sense restar-li importància, demostra les dificultats de base que encara cal resoldre, com és el cas del reclutament mínim per aconseguir un cos que pugui

prestar satisfactòriament els serveis essencials que aquesta llei li encomana. Una altra dificultat essencial és el desplegament comarcal, que està essent més lent d'allò que s'havia previst, per dife-

rents qüestions i per la impossibilitat de fornir el nombre anual necessari de mossos.

Josep Ramon Fuentes i Gasó

Lleis promulgades a Catalunya entre juliol i desembre de 1994

Llei 9/1994, de 29 de juny, de reforma de la legislació relativa a la funció pública de la Generalitat de Catalunya (DOGC núm. 1921, de 15-7-1994).

Llei 12/1994, de 28 de desembre, de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1995 (DOGC núm. 1992, de 31-12-1994; correcció d'errades, DOGC núm. 2001, de 23-1-1995).

Llei 10/1994, d'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat-Mossos d'Esquadra (DOGC núm. 1923, de 20-7-1994; correcció d'errades, DOGC núm. 1965, de 28-10-1994).

Llei 13/1994, de 28 de desembre, que estableix coeficients correctors del cànon d'infraestructura hidràulica per a usos domèstics de l'aigua (DOGC núm. 1993, de 2-1-1995).

Llei 11/1994, d'11 de juliol, sobre els senyals geodèsics (DOGC núm. 1923, de 20-7-1994).

2.2. DISPOSICIONS ADMINISTRATIVES DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

A cura de M. Eugènia Cuenca i Vicenç Aguado

Decret 144/1994, de 14 de juny, pel qual es regulen i s'adeqüen, d'acord amb la Llei 30/1992, de 26 de novembre, els procediments reglamentaris que afecten les matèries de règim local, joc, espectacles, activitats recreatives, policia autonòmica i local i personal al servei de la Generalitat (DOGC 1915, d'1 de juliol de 1994).

Decret 141/1994, de 16 de maig, de modificació del Decret 190/1989, d'1 d'agost, d'aprovació de les normes reguladores dels procediments de designació dels membres dels òrgans de govern de les caixes d'estalvis i de la convocatòria i el funcionament d'aquests (DOGC 1915, d'1 de juliol de 1994).

S'adapta l'art. 18.2 de la citada norma als pronunciaments de la Sentència del Tribunal Constitucional 33/1993, d'1 de febrer, i s'exigeix el requisit de la majoria absoluta en la presa d'acords per designar representants per part de les corporacions locals fundadores.

Decret 139/1994, de 3 de maig, pel qual es regulen i s'adeqüen d'acord amb la Llei 30/1992, de 26 de novembre, els procediments reglamentaris que afecten el Departament d'Ensenyament (DOGC 1915, d'1 de juliol de 1994).

Decret 138/1994, de 30 de maig, pel qual s'adeqüen a la Llei 30/1992, de 26 de

novembre, els procediments de la competència del Departament de Cultura (DOGC 1915, d'1 de juliol de 1994).

Decret 143/1994, de 19 d'abril, pel qual es crea el Consorci per a la Gestió de Residus Municipals del Baix Camp i se n'aproven els estatuts (DOGC 1915, d'1 de juliol de 1994).

Aquest Consorci està integrat per la Junta de Residus i el Consell Comarcal del Baix Camp.

Decret 147/1994, de 22 de març, de traspass dels serveis, els mitjans i els recursos de la Diputació de Tarragona a l'Administració de la Generalitat en matèria de serveis i assistència social (DOGC 1916, de 4 de juliol de 1994).

Decret 145/1994, de 30 de maig, pel qual es porta a terme l'adequació dels procediments del Departament de Benestar Social a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (DOGC 1916, de 4 de juliol de 1994).

Decret 148/1994, de 19 d'abril, pel qual es crea el Consorci per al Condicionament i la Gestió del Complex de Tractament de Residus de Solius (DOGC 1916, de 4 de juliol de 1994).

Aquest Consorci està integrat per la Junta de Residus i la Mancomunitat Intermunicipal Voluntària de la Conca de Ridaura.

Decret 150/1994, de 14 de juny, pel qual es regulen i adequen a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, determinats procediments reglamentaris que afecten les matèries de competència del Departament de Treball (DOGC 1917, de 6 de juliol de 1994).

Decret 155/1994, de 28 de juny, pel qual es regulen els serveis educatius del Departament d'Ensenyament (DOGC 1918, de 8 de juliol de 1994).

Es fa una redefinició de les funcions dels serveis educatius, el seu àmbit d'actuació, la forma d'accedir-hi i la permanència del seu personal i la seva dependència en l'organigrama del Departament d'Ensenyament.

Decret 158/1994, de 30 de maig, pel qual es regulen i adequen a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, procediments reglamentaris que afecten les matèries en què intervé el Departament de Medi Ambient (DOGC 1920, de 13 de juliol de 1994).

Ordre de 27 de juny de 1994, per la qual es regula el procediment d'actuació del Departament d'Indústria i Energia en l'emmagatzematge de productes químics (DOGC 1918, de 8 de juliol de 1994).

S'estableixen les normes de procediment a les quals s'han d'adaptar la realització, la inspecció i el manteniment d'instal·lacions d'emmagatzematge de productes químics i el seu control per part de les entitats d'inspecció i control de la Generalitat de Catalunya. També es completen i aclareixen determinats aspectes tècnics del Regla-

ment d'emmagatzematge de productes químics i de les instruccions tècniques complementàries.

Decret 159/1994, de 30 de maig, pel qual es despleguen les previsions dels articles 9 i 10 de la Llei 16/1993, de 28 de desembre, de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1994 (DOGC 1920, de 13 de juliol de 1994).

S'estableix un procediment per garantir la inversió en les subvencions que hagin estat finançades mitjançant contracte d'arrendament financer de béns mobles.

Decret 162/1994, de 14 de juny, pel qual es modifica el Decret 94/1986, de 20 de març, regulador dels camps d'aviació per a aeronaus d'estructura ultralleugera (DOGC 1923, de 20 de juliol de 1994).

S'estableixen certes modificacions, especialment amb relació a les autoritzacions per a l'establiment de camps d'aviació, com ara el termini i els efectes desestimadoris de la manca de resolució expressa.

Decret 168/1994, de 30 de maig, de reglamentació de les agències de viatges (DOGC 1924, de 22 de juliol de 1994).

Es regulen d'acord amb la legislació aplicable: *a)* la naturalesa, activitat i classificació; *b)* l'atorgament i la revocació del títol·licència i l'autorització i el tancament de sucursals i punts de venda a les empreses; *c)* les agències de viatge estrangeres; *d)* les fiances; *e)* l'exercici de les activitats de les agències de viatges; *f)* la protecció de les activitats professionals de les agències de viatges (infraccions i sancions).

Decret 170/1994, de 14 de juny, de trànsit dels serveis, mitjans i recursos de

l'Administració de la Generalitat de Catalunya al Conselh Generau d'Aran en matèria de salvaments i extinció d'incendis (DOGC 1925, de 25 de juliol de 1994).

Decret legislatiu 2/1994, de 13 de juliol, pel qual es modifiquen la Llei 14/1985, de 28 de juny, que regula el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, i la Llei 38/1991, de 30 de desembre, d'instal·lacions destinades a activitats amb infants i joves (DOGC 1926, de 27 de juliol de 1994).

Decret legislatiu 3/1994, de 13 de juliol, pel qual es modifica la Llei 10/1981, de 2 de desembre, de creació de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, a fi d'adaptar-la a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (DOGC 1926, de 27 de juliol de 1994).

Decret legislatiu 4/1994, de 13 de juliol, pel qual es modifica la Llei 1/1989, de 16 de febrer, de creació de l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, a fi d'adaptar-la a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (DOGC 1926, de 27 de juliol de 1994).

Decret legislatiu 8/1994, de 13 de juliol, pel qual s'adequa la Llei 14/1987, de 9 de juliol, d'estadística, a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (DOGC 1926, de 27 de juliol de 1994).

Decret legislatiu 9/1994, de 13 de juliol, pel qual s'aprova el text refós de la Llei

de finances públiques de Catalunya (DOGC 1926, de 27 de juliol de 1994).

Decret 172/1994, de 14 de juny, pel qual es modifiquen determinats procediments en matèries de la competència del Departament d'Economia i Finances (DOGC 1926, de 27 de juliol de 1994).

Decret 173/1994, de 14 de juny, pel qual s'aprova el Reglament de règim interior de l'Institut d'Estadística de Catalunya (DOGC 1926, de 27 de juliol de 1994).

S'aprova el Reglament de règim interior d'aquest organisme autònom de caràcter administratiu adscrit al Departament d'Economia i Finances.

Decret 180/1994, de 13 de juliol, pel qual es modifiquen diversos procediments en matèries de la competència del Departament de Sanitat i Seguretat Social, a l'efecte de la seva adequació a les previsions de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (DOGC 1926, de 27 de juliol de 1994).

Decret legislatiu 5/1994, de 13 de juliol, pel qual s'adequa la Llei 26/1985, de 27 de desembre, de serveis socials, a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (DOGC 1926, de 27 de juliol de 1994).

Decret legislatiu 6/1994, de 13 de juliol, pel qual s'adequa la Llei 20/1991, de 25 de novembre, de promoció d'accessibilitat i de supressió de barreres arquitectòniques, a la Llei 30/1992, de

26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (DOGC 1926, de 27 de juliol de 1994).

Decret legislatiu 7/1994, de 13 de juliol, d'adequació a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, del Decret legislatiu 1/1992, de 10 de febrer, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de cooperatives de Catalunya (DOGC 1926, de 27 de juliol de 1994).

Decret 167/1994, de 28 de juny, pel qual es crea el Consorci Torreblanca i se n'aproven els estatuts (DOGC 1926, de 27 de juliol de 1994).

Aquest Consorci està integrat per la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Ponts.

Decret legislatiu 11/1994, de 26 de juliol, pel qual s'adequa la Llei 12/1985, de 13 de juny, d'espais naturals (DOGC 1927, de 29 de juliol de 1994).

Decret 175/1994, de 28 de juny, sobre l'u per cent cultural (DOGC 1927, de 29 de juliol de 1994).

S'inclouen els procediments pressupostaris i comptables per tal d'assegurar l'aplicació de la reserva de crèdits corresponent a l'u per cent cultural.

Decret legislatiu 10/1994, de 26 de juliol, pel qual s'adequa la Llei 6/1988, de 30 de març, forestal de Catalunya (DOGC 1927, de 29 de juliol de 1994).

Ordre de 13 de juliol de 1994, d'organització del funcionament del Registre general de centres de formació d'adults i el seu procediment registral (DOGC 1927, de 29 de juliol de 1994).

Aquest Registre té caràcter de registre únic, i és un instrument d'ordenació i ajut a la gestió de centres, d'informació i de divulgació pública dels recursos existents i de coordinació administrativa dels organismes públics competents.

Ordre de 19 de juliol de 1994, per la qual s'estableix el règim d'autorització de centres de formació d'adults (DOGC 1927, de 29 de juliol de 1994).

S'estableixen els requisits, el procediment, les modificacions i extinció de l'autorització, com també la posada en funcionament i les revisions periòdiques dels locals.

Decret legislatiu 13/1994, de 26 de juliol, pel qual s'aprova l'adequació a la Llei de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú de les lleis que afecten el Departament de Governació en matèria de règim local, joc, espectacles, activitats recreatives i el règim de recursos dels seus organismes autònoms (DOGC 1928, d'1 d'agost de 1994).

Decret legislatiu 14/1994, de 26 de juliol, pel qual s'adequa la Llei 12/1981, de 24 de desembre, pel qual s'estableixen normes addicionals de protecció dels espais d'especial interès natural afectats per activitats extractives (DOGC 1928, d'1 d'agost de 1994).

Decret legislatiu 15/1994, de 26 de juliol, pel qual s'adequa la Llei 11/1981, de 7 de desembre, de patrimoni de la Generalitat, a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (DOGC 1928, d'1 d'agost de 1994).

Decret legislatiu 16/1994, de 26 de juliol, pel qual s'adeqüen a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, normes amb rang de llei que afecten el Departament de Política Territorial i Obres Públiques (DOGC 1928, d'1 d'agost de 1994).

Decret legislatiu 12/1994, de 26 de juliol, pel qual s'adeqüen a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, la Llei 13/1982, de 17 de desembre, de col·legis professionals, i la Llei 18/1990, de 15 de novembre, de creació del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada (DOGC 1928, d'1 d'agost de 1994).

Decret 186/1994, de 26 de juliol, pel qual s'adeqüen a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, procediments reglamentaris que afecten el Departament de Política Territorial i Obres Públiques (DOGC 1929, de 3 d'agost de 1994).

Decret 187/1994, de 26 de juliol, pel qual es regulen i s'adeqüen, d'acord amb la Llei 30/1992, de 26 de novembre, els procediments reglamentaris que afecten el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (DOGC 1929, de 3 d'agost de 1994).

Decret 184/1994, de 26 de juliol, pel qual es regulen i s'adeqüen a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, procediments reglamentaris que afecten les matèries de la competència del Departament de Justícia (DOGC 1929, de 3 d'agost de 1994).

Decret 208/1994, de 28 de juny, pel qual s'aprova la modificació dels estatuts del Consorci del Gran Teatre del Liceu (DOGC 1931, de 8 d'agost de 1994).

Aquest Consorci està integrat per la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona, la Diputació de Barcelona i l'Administració General de l'Estat, a través del Ministeri de Cultura.

Decret 197/1994, de 26 de juliol, pel qual es crea el Consorci per a la Gestió de Residus Municipals de la Selva i se n'aproven els estatuts (DOGC 1931, de 8 d'agost de 1994).

Aquest Consorci està integrat per la Junta de Residus i el Consell Comarcal de la Selva.

Decret 201/1994, de 26 de juliol, regulador dels enderroc i altres residus de la construcció (DOGC 1931, de 8 d'agost de 1994).

Es regulen les operacions de gestió d'enderroc, runa i residus de la construcció en general que es destinen a l'abandonament.

Decret 202/1994, de 14 de juny, pel qual s'estableixen els criteris per a la determinació de les fiances relatives als programes de restauració d'activitats extractives (DOGC 1931, de 8 d'agost de 1994).

Decret 212/1994, de 26 de juliol, pel qual es regula el procediment d'autorització prèvia a la desafectació d'edificis públics escolars de titularitat municipal (DOGC 1939, de 29 d'agost de 1994).

S'estableixen els supòsits i el procediment per permetre que l'Administració educativa concedeixi l'autorització prèvia a la desafectació. S'estableixen els efectes estimatoris del silenci en cas de manca de resolució expressa a la sol·licitud de l'Ajuntament corresponent.

Decret 214/1994, de 26 de juliol, pel qual s'aproven els estatuts de la Universitat Rovira i Virgili (DOGC 1943, de 7 de setembre de 1994).

Decret 226/1994, de 13 de juliol, d'integració de la Generalitat de Catalunya en el consorci Centre de Visió per Computador (CVC) i d'aprovació dels seus estatuts (DOGC 1950, de 21 de setembre de 1994).

Aquest Consorci està integrat per la Generalitat de Catalunya i la Universitat Autònoma de Barcelona.

Decret 237/1994, de 13 de setembre, pel qual s'acorda la constitució del consorci Residència per a Investigadors (DOGC 1951, de 23 de setembre de 1994).

Aquest Consorci està integrat per la Generalitat de Catalunya i el Consell Superior d'Investigacions Científiques (CSIC).

Decret 235/1994, de 26 de juliol, pel qual es regulen i s'adeqüen, d'acord amb la Llei 30/1992, de 26 de novembre, els procediments reglamentaris que afecten el Departament de Comerç, Consum i Turisme (DOGC 1951, de 23 de setembre de 1994).

Decret 242/1994, de 13 de setembre, pel qual es regula el règim electoral general de les cambres agràries (DOGC 1954, de 30 de setembre de 1994).

S'estableixen disposicions generals sobre el dret de sufragi, el cens, convocatòria d'eleccions, Administració electoral, candidatures, recursos, campanya electoral i paperetes. També es regula el procediment per a la votació i l'escrutini, els recursos i l'atribució i constitució del Ple.

Decret 243/1994, de 13 de setembre, pel qual s'estableixen els requisits que han

de complir els centres de recollida d'animals de companyia abandonats (DOGC 1954, de 30 de setembre de 1994).

Decret 275/1994, de 14 d'octubre, pel qual s'adequa a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, el procediment relatiu a la sol·licitud d'ajut per a l'adquisició d'habitatges per a joves menors de 30 anys previst en el Decret 289/1992, de 14 de desembre, d'acord amb el Decret 54/1992, de 10 de febrer (DOGC 1966, de 31 d'octubre de 1994).

Decret 276/1994, de 14 d'octubre, d'aprovació del Reglament d'instal·lacions destinades a activitats de lleure amb infants i joves (DOGC 1966, de 31 d'octubre de 1994).

Aquest Decret desplega la Llei 38/1991 i també actualitza les característiques tècniques de què han de disposar les instal·lacions destinades a activitats de lleure amb infants i joves. Al mateix temps es fa especial referència als mecanismes de relació entre l'Administració de la Generalitat i els ens locals que poden arribar a exercir les potestats d'execució en aquesta matèria.

Decret 277/1994, de 14 d'octubre, pel qual s'estableixen els òrgans de l'Administració de la Generalitat de Catalunya amb competències per expedir còpies autèntiques de documents i certificacions d'aquests (DOGC 1966, de 31 d'octubre de 1994).

S'estableixen els òrgans competents per tal de facilitar els drets dels ciutadans que en aquest aspecte estableix la Llei 30/1992.

Decret 279/1994, de 4 de novembre, d'integració de la Generalitat de Catalunya en el consorci Centre de Recerca

d'Economia Internacional, i d'aprovació dels seus estatuts (DOGC 1971, d'11 de novembre de 1994).

Aquest consorci està integrat per la Generalitat de Catalunya i per la Universitat Pompeu Fabra.

Decret 290/1994, de 29 de setembre, sobre normes addicionals d'autorització d'almàsseres (DOGC 1973, de 16 de novembre de 1994).

Els departaments de Medi Ambient i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca estableixen conjuntament en aquesta disposició els requisits exigibles per a aquest tipus d'autorització.

Decret 307/1994, de 16 de novembre, sobre competències i procediment a seguir per a la declaració i l'autorització de l'aprofitament d'aigües minero-medicinals, minerals naturals, de brollador i termals a l'efecte de la seva comercialització com a aigua de beguda envasada (DOGC 1978, de 28 de novembre de 1994).

Es defineixen i es regulen els tipus d'aigua, la normativa aplicable, la competència, el procediment de la declaració i el procediment per a l'autorització de l'aprofitament, la caducitat i la comunicació.

Decret 317/1994, de 4 de novembre, pel qual s'estableixen normes sobre l'ordenació i la classificació dels establiments de restauració (DOGC 1983, de 9 de desembre de 1994).

Es regula la definició sectorial i l'àmbit d'aplicació, els grups i les definicions, les normes per a l'obertura d'establiments, les normes comunes

de funcionament d'aquests establiments, les cartes de serveis i menús dels restaurants i restaurants-bars, i la supressió de barreres arquitectòniques.

Decret 319/1994, de 16 de novembre, pel qual es regula la declaració de celebracions de la cultura tradicional catalana com a festes tradicionals d'interès cultural (DOGC 1985, de 14 de desembre de 1994).

Es concreten els requisits i el procediment de declaració. La manca de resolució expressa en el termini establert té efectes desestimatoris.

Decret 323/1994, de 4 de novembre, pel qual es regulen les instal·lacions d'incineració de residus i els límits de les seves emissions a l'atmosfera (DOGC 1986, de 16 de desembre de 1994).

En aquest Decret: *a)* es defineix les instal·lacions d'incineració i la seva capacitat nominal i el règim d'autorització administrativa; *b)* es classifiquen les instal·lacions i s'estableixen les condicions mínimes per garantir el compliment dels requeriments legals; *c)* es regula la gestió de les instal·lacions d'incineració i s'estableixen els terminis d'adaptació.

Decret 336/1994, de 29 de novembre, pel qual s'aprova la modificació dels estatuts del Consorci del Museu d'Art Contemporani de Barcelona (DOGC 1990, de 28 de desembre de 1994).

Aquest Consorci està integrat per la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona i la Fundació Museu d'Art Contemporani.

2.3. DICTÀMENS DEL CONSELL CONSULTIU DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

A cura d'Esther Andreu i Fornós

Dictamen núm. 192, en relació al Reial decret llei 9/1994, de 5 d'agost, pel qual s'adopten mesures urgents per al proveïment d'aigua als nuclis urbans de la badia de palma de Mallorca.

Sol·licitants:

La Mesa del Parlament de Catalunya, a instància dels grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Ponent:

J. A. González Casanova.

Recensió del dictamen:

El Dictamen núm. 192, en relació al Reial decret llei 9/1994, del 5 d'agost, pel qual s'adopten mesures urgents per al proveïment d'aigua als nuclis urbans de la badia de Palma de Mallorca fa, amb caràcter previ, un breu resum del contingut de la dita disposició tant pel que fa a la seva part justificativa com també pel que fa a la seva part dispositiva (Fonament I). Tot seguit entra a valorar la seva adequació constitucional i estatutària i, atenent els termes de la consulta, ho fa des de tres òptiques diferents.

En primer lloc (Fonament II), i com ja va tenir ocasió de fer en els seus dictàmens núm. 3, 53 i 93, estudia i analitza les condicions circumstancials (extraordinària i urgent necessitat), materials (matèries no regulables per aquest instrument normatiu) i procedimentals (debat i votació de la seva totalitat pel Congrés dels Diputats i posterior control parla-

mentari) exigides per l'art. 86 de la CE, fent esment tant de les aportacions doctrinals com dels criteris de la jurisprudència constitucional sobre aquests extrems (STC 29/1982; 111/1983; 61/1983; 60/1986; 29/1986; 177/1990 i 23/1993). I cal dir que el Consell posa un especial èmfasi en l'anàlisi del supòsit de fet habilitant, és a dir, en intentar concretar els conceptes jurídics indeterminats de «necessitat extraordinària» i d'urgència.

Un cop analitzades aquestes condicions, del compliment estricte de les quals depèn la legalitat de tot decret llei, el dictamen valora positivament l'acompliment d'aquestes condicions en el cas concret del Reial decret llei que l'ocupa, i ho fa en els termes següents:

«Ens trobem, per tant, davant un cas en què, malgrat la previsibilitat d'una situació de sequera —ja comprovada en la data de l'anterior Reial decret llei 3/1992, i que confirma la seva prolongació—, resulta imprevisible el seu acabament i la millora posterior de les reserves d'aigua necessàries. Cal, doncs, preveure amb urgència el seu proveïment, atès el seu actual volum i les previsibles necessitats de les poblacions afectades per la manca d'aigua. Sembla palès un estat d'extraordinària transcendència social que afecta greument la qualitat de

vida d'uns conciutadans als quals l'Estat, a través del seu Govern central, considera urgentment necessari atendre en els seus drets [...]. Sembla raonable pensar que tot aquest conjunt d'activitats materials, tècnicament necessàries per la finalitat d'acció social prevista, no es poden portar a terme sense el preceptiu cobriment jurídic corresponent, el qual guanya en celeritat i agilitat mitjançant les autoritzacions i disposicions contingudes en el Reial decret llei i habilita el fet que aquest hagi estat dictat com a tal per una necessitat urgent i extraordinària davant d'una situació que sembla reunir les condicions que la doctrina i la jurisprudència han posat en relleu com a habilitadores constitucionals dels decrets llei.

»D'altra banda, el Reial decret llei dictaminat ha complert els requisits procedimentals exigits per l'article 86.2 CE, ja que ha estat sotmès a debat i a votació de la seva totalitat pel Congrés dels Diputats i validat per ell en el termini fixat per l'esmentada norma. Així mateix, i pel que fa a les matèries tractades en el Reial decret llei, cap d'elles no pot ser inclosa entre les que l'article 86.1 CE declara com a no regulables per aquest tipus de disposició normativa, ja que l'única que en aquest cas podria ser al·legada abstractament —la no afectació al règim de les comunitats autònomes— tampoc no té raó d'ésser després de la inequívoca interpretació que el Tribunal Constitucional ha fet d'aquesta limitació en la seva Sentència 29/1986, de 20 de febrer.»

En segon lloc (Fonament III), el dictamen aborda la constitucionalitat del Reial decret llei des d'un vessant competencial. Concretament, es planteja la possible manca de competència per part de l'Estat per dictar una norma com la dictaminada.

Atès que la consulta fa una referència genèrica a la possible vulneració de l'article 149 CE, el Dictamen, de bell antuvi,

ha de concretar quins són els títols competencials que, en funció del contingut dispositiu de la norma objecte de dictamen, han de tenir-se en compte per a fer el corresponent judici de constitucionalitat. Títols que, com bé afirma el Consell, són els recollits en els apartats 22 i 24 de l'article 149 CE i 13 i 16 de l'article 9 EAC. Un cop identificats els títols competencials en joc, el dictamen reproduceix el contingut dels articles que els contenen i també dels punts 2 i 4 de l'anex B del Reial decret 2646/1995, de 27 de desembre, sobre el traspàs de funcions i serveis de l'Estat en matèria d'obres públiques per arribar després a la conclusió següent:

«Si relacionem tot aquest sistema de distribució competencial i de col·laboració interadministrativa amb el contingut dispositiu del Reial decret llei que dictaminem, veurem que totes les actuacions previstes per a l'Administració estatal en matèria hidrològica s'adeqüen plenament a les competències reservades a l'Estat per l'article 149.1.22 i 24, mentre que, d'altra banda, el Reial decret llei reconeix i respecta les actuals funcions del Consorci d'Aigües de Tarragona, els cabals ja concedits a aquest darrer en virtut de la Llei 18/1981, com també les condicions i els termes de la concessió efectuada i el cànon fins ara percebut, incrementat per la utilització compartida d'instal·lacions existents a la qual es refereixen els apartats 1 i 3 de l'article 3 de la citada Llei 18/1981. L'esmentat cànon revertirà també en el Pla d'obres de millora de la infraestructura hidràulica del delta de l'Ebre i serà gestionat, així mateix, pel Consorci de Tarragona. Les obres necessàries per a l'execució del que estableix el Reial decret llei es portaran a terme d'acord amb els convenis Estat-Generalitat aplicables, ja subscrits o que ho siguin en el futur, mentre que, per tractar-se d'obres d'utilitat pública i de caràcter ur-

gent, el seu finançament es realitzarà a càrrec de l'Estat.»

Finalment (Fonament IV), el dictamen que ens ocupa estudia la possible vulneració de l'article 40.1 CE i aborda, per tant, la qüestió de la possible inconstitucionalitat d'una norma legal per infracció d'alguns articles de la Constitució relacionats directament o indirecta amb els anomenats principis rectors de la política social i econòmica. Qüestió que, com el mateix dictamen reconeix, és una de les «qüestions més àrdues i complexes i al mateix temps més necessitades de solucions jurídiques pràctiques i eficaces per tal d'assolir allò que ordena l'article 53.3 CE». També en aquest cas el dictamen opta per fer esment primer de la doctrina establerta pel Tribunal Constitucional sobre la matèria (STC 4/1981; 24/1982; 64/1982; 71/1982; 66/1985; 74/1987; 127/1987; 371/1987; 45/1989 i 14/1992) i, en un segon moment, pronunciar-se sobre la constitucionalitat del Reial decret llei objecte del dictamen, cosa que fa en els termes següents:

«Pel que fa al Reial decret llei que dictaminem, la relació entre la seva matèria i l'article 40.1 CE ens obliga a demanarnos si el transport i proveïment urgents d'aigua a poblacions d'una comunitat autònoma amb perill previsible de patir una greu mancança d'aquest bé, mitjan-

çant obres per a la utilització i recepció de cabals captats que en el moment actual no són emprats per una altra comunitat, es pot considerar vulnerador dels principis de promoure condicions favorables per al progrés social i econòmic i per a una distribució de la renda regional i personal més equitativa i de realitzar "una política orientada cap a la plena ocupació".

»Sembla més raonable pensar que aquests principis de l'article 40.1 CE, interpretats, d'altra banda, dins el context global de la Constitució, no són infringits per la finalitat i les disposicions del Reial decret llei 9/1994, ja que una i altres poden enquibir-se sense dificultat en el marc genèric d'unes polítiques públiques determinades, constitucionalment legítimes.

»En conseqüència, considerem que el Reial decret llei 9/1994, de 5 d'agost, no infringeix l'article 40.1 de la Constitució.»

Conclusió:

«Atesos els raonaments continguts en els fonaments precedents, opinem que:

El Reial decret llei 9/1994, de 5 d'agost, pel qual s'adopten mesures urgents per al proveïment d'aigua als nuclis urbans de la badia de Palma de Mallorca, és adequat a l'ordre constitucional i estatutari.»

